

GELOVEN GAAT VERDER

GETUIGENISSEN VAN MENSEN

Verslag geloofsgetuigenis Dr Ilse Kerremans
Huize Astrid donderdag 26 maart

LEVEN AAN GODS HAND

Geloof geïnspireerd door Edith Stein

De in Duitsland geboren (1946) kinderchirurg en lekenkarmelietes Ilse Kerremans bracht op 26 maart II. tijdens haar getuigenis *Leven aan Gods hand. Geloof geïnspireerd door Edith Stein* de talrijke aanwezigen in Huize Astrid tot een zeer aandachtig stilzwijgen. Ook de eenvoud en de vanzelfsprekendheid van haar woorden waren van een ‘indrukwekkend gehalte’. Ze toonde aan hoe belangrijk de joodse karmelietes Edith Stein (Breslau in Silezië, 12 oktober 1891 – Auschwitz-Birkenau, vermoedelijk 9 augustus 1942), co-patrones van Europa, voor haar geloofsleven is, maar ook voor ons allen en voor de Kerk, en dit in een tijd waarin – net zoals in de jeugdijaren van Edith Stein – velen niet meer geloven in het grote discours van politiek en levensbeschouwingen, maar zoeken naar authentieke religiositeit en begrijpen dat de waarde van een mens niet gelegen kan zijn in zijn prestatievermogen, een vermogen dat overvraagd wordt. Zoals Edith Stein gaan ook nu velen op zoek naar die ‘authentieke religie’ buiten hun eigen traditie om in ‘den vreemde’ het wezen en de waarheid van de eigen religieuze traditie te ontdekken. Het was in het christendom dat Edith Stein ontdekte wat Jood zijn betekent en wat geloven werkelijk inhoudt: ontdaan van alle uiterlijkheden de weg van het kruis gaan. Het is dit geloof dat een mens menselijk maakt en de moeite waard is om het te leren kennen en het te laten kennen. Zowel het leren kennen als het laten kennen van een waarachtig geloof veronderstelt een kunnen luisteren, een inzet voor medemensen, een ontplooiing van je eigen aard, een weigeren van het streven naar “volmaaktheid”, maar wel je leren zien als werktuig van goddelijke genade en liefde. Het is niet proberen te begrijpen, maar gegrepen worden, niet proberen te vatten, maar gevat, geraakt worden. Veel ongelof is eigenlijk geen filosofisch ontkennen van God, maar een weigering innerlijk geraakt te worden. Dat is ook zo bij velen die ‘religieus bezig’ zijn en denken te geloven. Vooral als dat ‘bezig zijn’ behoort tot ons sociaal functioneren, het spelen van onze ‘rol’, maar niet behoort tot ons wezen. Opvoeding, ook religieuze, is nog té veel voorbereiding op het functioneren in de samenleving, op het spelen van je rol, niet op de ontwikkeling van je innerlijkheid. Op de vraag of haar carrière als dokter en chirurg aan die ontwikkeling beantwoordde, antwoordde Ilse: “Niet mijn functie, mijn bezig zijn, maar wel de manier waarop en vooral de omgang met patiënten en studenten. Ze waren vaak de engelen op mijn pad. Vooral de patiënt die me voor het eerst zei: ‘Dokter, zo zijt ge niet goed bezig...’”